

i nogen Arvelov, og som netop i højeste Grad strider imod den Arveordning, som er indført ved Kongeloven. Men der kunde jo vistnok deri være et brugbart Stof for Underhandlinger og nærmere Bestemmelser af den anden Artikel i Londonertractaten. Der paaberaabtes ogsaa, at det netop var den gamle danske Arveorden, at man vel ikke tog Prindsesser, men derimod tog de mandlige Cognater, og det er vist, de flere Konger, som Danmark havde før det oldenborgske Huus og selv Christian den Første og ligeledes hans Morbroder, som Thronen blev tilbudt, Adolf den Ottende, Hertug til Slesvig og Holsteen, bleve kaldede til Thronen paa Grund af deres Slægtskab med det gamle Kongehuus gennem Dvindingen. Men det, der gaaer an, hvor der var Valg, og hvor man kunde tage Hensyn til alle særdeles Forhold, kan aldeles ikke være Grundlaget for en regelmæssig Arvelov. Der er bleven lagt Vægt paa, at den Arvelov, der skulde udkomme, skulde ikke begynde med Kongelovens Ophævelse, men med Prinds Christian af Glücksborgs og hans mandlige Descendents Kaldelse. Det er jo muligt, at man kan finde en Form, hvori den Tanke, som herfor lægges til Grund, kunde blive udtrykt paa en saadan Maade, at Ministeriet derved kunde finde sig tilfredsstillt, men den Arvelov, der er bebudet i det kongelige Budskab, er den meest correcte. Prinds Christian kaldes jo paa ingen Maade paa den danske Throne i Kraft af Kongeloven. Efter Kongeloven var han langt borte, og de Renunciationer, som han har faaet fra sine Frænders Side, kunde deels fra mange andre Sider blive angrebne, men i Særdeleshed kunne de ikke gjælde med Hensyn til ham, fordi Frænderne ialtsald kun kunde renuncere til Fordeel for en nærmeste Thronarving og ikke overdrage deres Ret til fjernere; det vilde ialtsald saa være Prindsesse Louise og ikke ham, der blev kaldet; men desuden er der mange andre Guller og Tvivlsmaal ved Arveberettigelsen, hvis den skulde grundes blot paa Renunciationer i Forbindelse med Kongeloven. Renunciationer i Forbindelse med Kongeloven har givet Anledning til Prindsens Kaldelse; baade vor Regjering og de Magter, der have taget Deel i Forhandlingerne, have søgt

at bringe den nye Arvefølge den gamle saa nær som mulig, men den egentlige Retsgrund, den egentlige Retsadkomst, som den nye Kongestamme skal have, maa findes i den Lov, som Kongen med Rigsdagens Samtykke udgiver, og som de europæiske Magter anerkjende; deri alene maa man søge det, og vi vilde styrte Staten i mange Forviklinger og Vanskeligheder, hvis vi ikke holdt aldeles fast ved denne ene rigtige og gyldige Synsmaade. Det er ogsaa saa langt fra, at det skulde være større Ære for Danmark, at Arvefølgen blev grundet paa den i Kongeloven hjemlede Arvefølge, end at den blev grundet paa den Lov, som det danske Folk i Forening med dets Konge har givet, og denne Lov vilde ogsaa være bindende for Hertugdømmerne. Derved faaer Danmark netop en Superioritet, som det under andre Omstændigheder ikke kunde have skaffet sig. Det er mig aldeles uforklarligt, hvorledes det danske Sind skulde kunne oprøres ved den Tanke, som ligger til Grund for det kongelige Budskab. At Prinds Christian har i sin Consensusact vedtaget at erkjende, at han skylder Thronen sit Forhold til sin Gemalinde og ikke nogen ham selv tilkommende Rettighed, det troer jeg er en Betragtning, som ikke er af nogen Vægt; han erkjender den historiske Anledning dertil, det, der virkelig har gjort, at han kom til Thronen, men derfor kan Retsadkomsten jo blive en anden. Det beroede ikke paa ham ei heller paa Prindsessen at bestemme denne Adkomst, men det beroer paa den Arvelov, som Kongen, med Rigsdagens Samtykke giver, og som Europa anerkjender. Der er bleven talt om, at vor Forbindelse med Slesvig skulde blive løsere ved Kongelovens Ophævelse, der er ogsaa her bleven sagt, at det var Kongeloven, som hidtil har sammenholdt samtlige Landsdele; men jeg troer tværtimod, at Kongelovens Arvefølge er det, som har foraarsaget Abspjittelsen. Med Hensyn til Slesvig blev det vel i Tidens Lob nogenlunde afhjulpen i 1721, da Frederik den Fjerde havde erobret den gottorpiske Andeel deraf, og derefter lod sig og sine Successorer hylde, som det hedder, „secundum tenorem legis regiae“, men oprindeligt indeholdt netop den qvindelige Arvefølge en Afson-